

N:o 111.

Af herr **J. P. Jansson** i Saxhyttan, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utarbetande och framläggande af förslag till sådan ändring i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet, att väghållningsdistriktet må kunna å offentlig auktion öfverlåta väghållningsskyldigheten å entreprenad m. m.*

Att den nya väglagen med dess tunga och vidlyftiga apparater lemnar åtskilligt öfrigt att önska med afseende på praktisk användbarhet, är nog icke främmande för någon af Riksdagens ledamöter, som närmare befattat sig med denna lag. Detta missförhållande torde äfven redan vid lagens tillkomst icke hafva blifvit förbisedt, och man får väl därför söka orsaken till lagens antagande i det skick, hvaruti den nu föreligger, snarare i det förhållande, att den utgjorde ett första steg emot allmänna önskningsmålet, väghållningsbesvärets fullständiga öfvertagande af staten, än att ifrågavarande lag då ansågs fri från brister. Emellertid hafva sedermera vid tillämpningen af lagen dessa brister visat sig så stora, att till och med de personer, hvilka den nya lagen afsåg att bereda de största fördelarne, nemligen egarne af jordbruksfastighet, icke sällan haft anledning till den åsigt, att hvad de genom nämnda lag vunnit på långt när icke uppvägde de olägenheter, lagen medförde, och därför äfven någon gång uttalat önskan om återgång till de gamla förhållandena med afseende på väghållningsbesvärets utgörande.

För min del kan jag dock hvarken biträda sistnämnda önskan, ej heller anser jag att tiden är inne för staten att helt och hållet öfver-

taga väghållningsbesväret, utan är jag öfvertygad, att de största olägenheter, hvaröfver man nu klagar beträffande väghållningsbesvärets utgörande, skulle kunna öfvervinnas genom en partiel förändring af i ämnet gällande lag, och jag skulle då närmast vilja vända mig mot bestämmelserna angående vägdelning, vägnämnd och vägstyrelse. Det vill nemligen synas mig, som man skulle kunna undgå en väsentlig del af de olägenheter, dessa otympliga apparater för närvarande medföra, och en verklig lättnad i väghållningsbesvärets utgörande skulle vinnas, derest det blefve möjligt för de väghållningsskyldige att under offentlig myndighets öfverinseende å entreprenadauktion öfverlåta väghållningsskyldigheten å mindre, efter ortförhållandena lämpligt afpassade vägstycken, och har jag i sådant afseende tänkt mig, att Konungens befallningshafvande skulle, på derom af väghållningsskyldig gjord framställning, sedan distriktets öfriga väghållningsskyldige blifvit hörda inför vederbörande härads- eller tingsrätt, ega att, der så lämpligt finnes, förordna en sådan auktions hållande af kronobetjeningen i orten.

Som jag likväl icke tilltror mig att, äfven om Riksdagen skulle gilla syftet med denna min motion, kunna för Riksdagen framlägga ett i detalj utarbetadt förslag till sådan ändring af nu gällande lag, som här ofvan antydts, får jag föreslå,

att Riksdagen måtte till Kongl. Maj:t ingå med skrifvelse, det Kongl. Maj:t ville låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till såväl sådan ändring i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891, att det måtte kunna tillstädjas väghållningsdistrikt att under myndighets öfverinseende å offentlig auktion öfverlåta väghållningsskyldigheten, som ock de öfriga ändringar i samma lag, som häraf kunna vara påkallade.

Om remiss till lagutskottet får jag vördsamt anhålla.

Stockholm den 29 januari 1897.

J. P. Jansson,
Saxhyttan